

- створити безкоштовні пункти консультації для надання інформації на рахунок податкових платежів;
- зменшити податкові пільги для певних підприємств, щоб уникнути нерівності між підприємцями;
- недопустити незаконного уникання сплати податкових платежів;
- знайти таке рішення, яке задовільнить і платника податків і державу.

Таким чином податковий менеджмент є дуже важливим чинником у формуванні бюджету країни та економіки загалом. Для вирішення оптимальної величини стягнення податків потрібно детально проаналізувати всі чинники, які формують податковий менеджмент. Доцільно проводити систематичні дослідження для подальшого покращення податкової системи.

Список використаних джерел:

1. Дема Д. І. Податковий менеджмент: навч. посібник/ Д. І. Дема, І. В. Шевчук, Г. П. Мартинюк – Київ: Алерта, 2017. – 256 с.
2. Бечко П. К., Лиса Н. В. Податковий менеджмент. навч.посібник для студентів/ П. К.Бечко, Н. В.Лиса – Київ: Центр учбової літератури, 2009. – 288 с.
3. <https://pidruchniki.com>
4. <http://osvita.ua>
5. <http://www.info-library.com.ua>
6. <http://bookwu.net>
7. <http://vuzlib.com.ua>

ВАЛЮТНЕ РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

*Пасенко В. В., канд. екон. наук, доцент, Агібалова А. В., студент
Черкаський державний технологічний університет*

У процесі глобалізації, економічного піднесення країн світу, відбувається розвиток економічних відносин та ринків, що в свою чергу призводить до необхідності гармонізації та інтеграції бухгалтерського обліку, а також інших сфер економічної діяльності суспільства з міжнародними стандартами.

Валютне регулювання не є винятком, і тому основною причиною розробки нового Закону України «Про валюту і валютні операції» є Угода про асоціацію між Україною та ЄС. Цей закон адаптується під Директиву Ради ЄС 88/361/ЄЕС, що є однією з умов євроінтеграції. Суть вищесказаної директиви полягає в тому, що члени ЄС забороняють обмеження руху капіталу, що здійснюється між громадянами, які постійно проживають в державах-членах ЄС. Вільний рух капіталу – це один з основоположних принципів функціонування ЄС та ціль, до якої прагне Україна при реформуванні національного законодавства.

ЗУ «Про валюту і валютні операції» було прийнято від 21 червня 2018 року (далі – Закон про валюту).

Закон про валюту – найголовніший нормативно-правовий акт (не враховуючи Конституцію), який регулюватиме правовідносини у сфері

валютних операцій і валютного регулювання. Усі приймальні акти повинні йому відповідати, а діючі наведені у відповідності з ним. Оскільки Закон про валюту встановлює загальні принципи валютного регулювання, містить вимоги до проведення розрахунків в іновалюті, прописує випадки одержання ліцензій для валютних операцій і надання інформації з таких операцій їх учасниками [1, ст. 4].

Найбільша зміна Закону України «Про валюту і валютні операції» торкнеться нормативно-правової бази. Він замінює собою наявну систему нормативних актів щодо валютного регулювання. Валютне законодавство певною мірою стане більш ліберальним, а тому й поменшає кількість вимог, за невиконання яких передбачено санкції. Утім, аж ніяк не означає, що порушення валютного законодавства залишиться без пильної уваги органів контролю. За банками та небанківськими фінансовими установами наглядатиме Національний банк України, а за резидентами та нерезидентами – фіскальні органи України.

З моменту вступу в силу Закону України «Про валюту і валютні операції» зміниться повністю підхід до валютного регулювання в Україні. Процедури пов'язані з валютою та валютним регулюванням матимуть повідомлюваний характер, а не дозвільний, тобто інформація про такі операції подаватиметься не з метою отримання дозволу, а з метою інформування Національного банку України. За звичайних умов валютні обмеження будуть відсутні, а їхні введення тільки за умови фінансової кризи на короткостроковий період. Декларується відповідність європейським і міжнародним практикам валютного регулювання.

Новий Закон передбачає такі зміни, які будуть чинні після 7 місяців (07.02.2019) з моменту його опублікування:

1. Свободу здійснення валютних операцій – і юридичним особам і фізичним особам дозволено відкривати рахунки в іноземній валюті у фінансових установах закордоном, проводити через них валютні операції, придбавати валютні цінності закордоном, згідно ч. 1 ст. 2 [2].

Індивідуальні ліцензії Національного банку України для валютних операцій взагалі скасовуються, залишаються безстрокові генеральні ліцензії для банків, а також небанківських фінансових установ для проведення останніми валютних операцій, згідно ч. 2 ст. 9 [2].

2. Транскордонне переміщення фізичними особами валютних цінностей у сумі, що дорівнює або перевищує еквівалент 10 тисяч євро за офіційним курсом валют, встановленим Національним банком України на день переміщення через митний кордон України, підлягає письмовому декларуванню центральному органу виконавчої влади, згідно ч. 1 ст. 8 [2]. Все, що менше ніж 10 тисяч євро декларувати не потрібно.

3. Валютний контроль перетвориться на валютний нагляд. Під контроль не потрапляють валютні операції, пов'язані з експортом та імпортом товару на суму, що є меншою за розмір, установлений для фінансових операцій. Ця сума не повинна перевищувати еквівалент 150 тис. грн, яка є порогом фінансового моніторингу по запобіганню та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, згідно ч. 7 ст. 11 [2].

4. Граничний строк розрахунків по операціях зовнішньоекономічної

діяльності тепер без обмежень, але Національному банку України у якості заходів захисту дозволяється встановлювати такий строк, згідно ч. 2 ст. 12 [2].

5. Вимога, щодо обов'язкового продажу інвалютної виручки (50%) скасовується, але Національний банк України у якості заходів захисту має право встановлювати обов'язковий продаж частини інвалютних надходжень, згідно ч. 1 ст. 12 [2].

6. Не потрібна реєстрація кредитів від нерезидентів, але Національний банк України може встановлювати ліміти та дозволи на окремі операції, згідно ч. 4 ст. 12 [2].

Отже, із вищевикладеного можна зробити такий висновок, що впровадження Закон України «Про валюту і валютні операції» в умовах євроінтеграції просто необхідне для подальшого розвитку зовнішньоекономічної діяльності України та взаємовідносин із ЄС. Також зміни у валютному регулюванні принесуть полегшення у роботі експортерам та імпортерам, які найбільше працюють з валютою і зараз мають складності з цим. Національний банк України по факту не втратив своєї значущості, він так само має право видавати підзаконні нормативні акти та встановлювати обмеження (на продаж іноземної валюти, що надійшла як виручка, встановлення лімітів, дозволів та інших обмежень за статтею 12 Закону України «Про валюту і валютні операції»).

Список використаних джерел:

1. Валюта: нові правила гри. "Все про бухгалтерський облік". – 2018. – №87. – С. 1–47.
2. Про валюту і валютні операції : Закон України від 21 черв. 2018 р. № 2473-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 07.11.2018).

ВИДИ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ ОПЕРАЦІЙ

Пасенко В. В. канд. екон. наук, Майданюк В. В. магістр, Черкаський державний технологічний університет

Діяльність сучасного підприємства неможливо уявити обмежену рамками окремої країни. Вихід на зарубіжні ринки відкриває перед українськими підприємствами великі можливості для збуту продукції, дозволяє впроваджувати новітні досягнення технічного прогресу.

На даному етапі розвитку економічних відносин все більше спостерігається підвищення активності національних підприємств на міжнародних ринках. Ця активність представлена як діяльність підприємств у вигляді здійснення зовнішньоекономічних операцій. Існують різні види зовнішньоекономічної діяльності, які мають певні особливості, переваги та недоліки. Тому, необхідно знати, які операції можуть бути максимально вигідними для підприємства, а які – не виправдають своїх витрат тощо.

Розглянемо такі види зовнішньоекономічних операцій:

- зустрічна торгівля;
- торги;